

женитѣ да излѣзнятъ изъ града, и да си понесѣтъ сичко, що си имахъ, най-драгоцѣнно. Можете ли да погодите, Господжицы, що си понесохъ тѣ?

ВЪЛКАНА.

Може бы да си понесохъ тѣхното злато, сребро и тѣхнытъ хубавы дрѣхы.

ГРОЗДАНА.

Не, драга сестро, тѣ направихъ по-паметно нѣщо отъ туй. Сека жена зѣ мѣжа си на грѣбъ; и тѣй тѣ прѣминахъ прѣдъ побѣдителя, който ся толко почувди за добродѣтельтъ на тѣзи жены, щото опрости на цѣль градъ.

СОФІЯ.

Исторіята на Грозданъ мя подѣсти еднакъ другъ, коѣто щѣ ви прикажъ. Имаше единъ принцъ, на име Димитріосъ Полиоркитъ, който бѣше направилъ голѣмы добрины на народа отъ градъ Атина. Този принцъ, като отиде на бой, остави женъ си и дѣцата си при Атинянытъ. Той изгуби сраженіето и ся припуди да побѣгне. Той си помисли испрвомъ да си ся завърне при Атинянытъ — добритѣ негови пріатели —; но тѣзи неблагодарници нерачихъ да го приемнѣтъ; тѣ му испратихъ сѣщо и женъ му и дѣцата му, подъ прѣдложеніе, че ушъ тѣ не сѣ щели были да бѣдѣтъ въ безопастность въ Атинѣ, дѣто неприятели быхъ могли да дойдѣтъ да ги заробать. Туй поведеніе съкруши сърдцето на Димитріа; защото нищо немаше по-свирѣпо за единъ честенъ чловѣкъ отъ неблагодарностьтъ на тѣзи, които обичаше и на които бѣше направилъ толкова си добрины. По-